

I

*Paradijs...
Natuur zonder beschadiging
Mensen zonder begeerte
Paradijs*

Wij leven als kinderen die de hele dag druk gespeeld hebben en voor het naar bed gaan ontdekken dat hun kamer een puinhoop herbergt. Zó erg, dat ze zelf inzien dat er gewerkt moet worden. Ze gaan naar moeder en vragen of zij de rotzooi wil opruimen, maar die zegt: 'Het is jouw kamer, je hebt hem gekregen toen hij schoon was, je hebt er zelf een zootje van gemaakt – en als je wilt dat er iets verandert, dan doe je je best maar!' Ze proberen nog de schuld af te schuiven: 'Ja, maar ik heb het niet alléén gedaan, het waren de anderen!' Moeder laat zich niet in de luren leggen en antwoordt: 'Dat kan wel zijn, maar je was er zelf bij en jullie hadden ook op een andere manier kunnen spelen.' Dan gaan de kinderen jengelen: 'Ik kan het toch niet alleen, moet je kijken... je moet me helpen – waarom heb jij dan niet gewaarschuwd? Jij hebt niks gezegd en nou zit ik met de gebakken peren' – en mokkend schoppen ze hier en daar tegen de troep, waardoor de rommel weliswaar ergens anders terecht komt, maar niet verdwijnt.

Alle eeuwen van zijn bestaan heeft de mens gespeeld: verstoppertje, onderzoekertje, uitvindertje, soldaatje – en nu is zijn omgeving een puinhoop geworden. Tijd om op te ruimen!
Wat kapot is moet hersteld worden. Wat overbodig is moet weggedaan worden. Wat vies is moet schoon gemaakt worden.
Zucht...
Als we nu eens niet zo nonchalant gedaan hadden...

Er is een puinhoop – en zelfs wie niet meegewerkt heeft aan het ontstaan ervan, zal aan de slag moeten.
Waar te beginnen?
Of liever: *hoe* te beginnen?
Het lijkt een onmogelijke taak, want waar je ook denkt iets te kunnen bereiken duikt er wel iets anders op waardoor het effect ervan verloren gaat:
Artsen en medicijnen in de 'Derde Wereld' zorgen voor een verbetering in de volksgezondheid, wat het bittere gevolg geeft dat er méér kinderen sterven van de honger. Medicijnen zoeken tegen aids geeft het bittere gevolg dat die ziekte zich meer en meer verspreidt, doordat mensen nog minder zorgvuldig te werk gaan.
Het verbreden van snelwegen om het fileprobleem op te lossen heeft tot gevolg dat er meer rijen auto's naast elkaar voortkruipen.
Het dumpen van afval in de oceaan heeft tot gevolg dat zelfs de regen vervuild is...

Tot dusverre zijn alle oplossingen de vader van nieuwe problemen gebleken.

De oorzaak daarvan is dat wij niets zeker weten over wat wij veroorzaken, totdat de gevolgen van onze daden ons luid en duidelijk ter verantwoording roepen. En wanneer dat het geval is houden wij niet op met de dingen verkeerd te doen, maar verzinnen oplossingen voor die gevolgen – zoals het zoeken naar medicijnen tegen longkanker in plaats van op te houden met het produceren van tabak.

Op Aarde hebben wij alleen zekerheid over wat in het verleden ligt en vanuit die zekerheid projecteren wij waarschijnlijkheden voor de toekomst – en handelen daarnaar.

Neem de kernenergie. Het echtpaar Curie, dat als eerste de radioactieve straling van uranium onderzocht, stierf aan kanker – het onvermijdelijke gevolg van langdurig contact met radioactiviteit. Nu zouden onderzoekers met een gezond verstand besluiten om deze tak van wetenschap af te sluiten, maar aangezien gezond verstand niet vereist is en vooral bij wetenschappers zelden voorkomt, en omdat niemand *zeker* kan weten of er misschien toch nog ooit met radioactiviteit gewerkt zal kunnen worden zonder er ook aan dood te gaan, ging men gewoon door.

Overall waar met radioactiviteit gewerkt wordt sterven mensen, ontstaan mutaties en stapelt het levensgevaarlijke afval zich op – maar omdat men niet met *zekerheid* kan uitsluiten dat de straling de enige oorzaak is, gaat men gewoon door.

Zoekend naar veiliger methoden, dat wel.

Wij gedragen ons als kinderen die met messen spelen en zich ‘heus’ niet zullen snijden. Iedere ouder die dat ziet pakt onmiddellijk de messen af, ondanks protesten van de kinderen dat ze echt wel weten wat ze doen en groot genoeg zijn om zonder bemoeienis van opvoeders door het leven te gaan.

Wie zal ons van onze gevaarlijke spelletjes afhouden? Wie zal ons tegen onszelf beschermen?

Doordat wij min of meer onbewust weten dat we niet in staat zijn voor onszelf te zorgen en verantwoordelijkheid te dragen, zoeken we altijd naar een excuus om te handelen zonder de schuld te krijgen wanneer er weer eens een daad uitmondt in ellende.

Probeer maar eens de ambtenaar te vinden die verantwoordelijk is voor de fout waarvan jij het slachtoffer bent geworden. Of degene die de donor niet op aids gecontroleerd heeft, waardoor jouw kind nu op sterven ligt. Duizend excuses van het ziekenhuis, smartengeld – maar er komt niemand naar je toe die zegt: ‘Het is onvergeeflijk wat ik gedaan heb en ik beseft dat het voor jou geen troost is, maar ik zal mijn hele leven weten dat ik dit leed veroorzaakt heb.’

Inmiddels zijn de problemen onbeheersbaar gebleken – en nog steeds worden er meer wapens, meer drugs, meer landbouwvergiften, meer medicijnen en meer luxeartikelen geproduceerd dan ooit tevoren.

En slechts een enkeling houdt zich daadwerkelijk bezig met het welzijn van Aarde en haar bewoners...

Een enkeling, hoe zeer ook gemotiveerd en volhardend, is niet genoeg.

Een enkeling bereikt niet méér dan een enkel buitje regen in de woestijn: heerlijk dat het gebeurt, maar het resultaat is niet blijvend; de essentie van de problemen blijft bestaan zolang er niet een verandering in het klimaat ontstaat.

Met andere woorden: een enkeling kan geen verandering veroorzaken wanneer niet tegelijkertijd een flink deel van de mensheid mee-verandert.

Het wordt tijd dat wij ons gaan gedragen als kinderen die beseffen dat ze voor sommige dingen nog te klein zijn.

Het wordt tijd dat wij ons gaan gedragen als kinderen die naar hun ouders luisteren.

Het wordt tijd dat wij leren *Luisteren*.

Naar wie?

De Schepping waarvan wij deel uitmaken functioneert als een megabedrijf met talloze vestigingen, waaronder onze eigen planeet Aarde. De directie zetelt in het hoofdkantoor en wordt door talloze vertegenwoordigers op de hoogte gehouden van het reilen en zeilen in de diverse filialen.

In de vestiging Aarde zijn de werknemers zó opgegaan in hun bezigheden dat ze min of meer autistisch geworden zijn ten opzichte van het grotere verband. Er is nog wel enigszins contact via mensen die 'paranormaal' of 'spiritueel' genoemd worden, maar in feite weet niemand meer het fijne ervan, zodat instructies nauwelijks opgevangen worden en al helemaal niet meer uitgevoerd.

Aarde is de plaats waar de werknemers moeten uitvinden wat wèl en wat niet mogelijk is in een dimensie als deze, waar je geboren moet worden om er continu in te kunnen verblijven – en sterven om hem weer te verlaten.

Een fascinerende taak... maar je moet wel kunnen stoppen wanneer de boel in het honderd dreigt te lopen.

Je moet ook weten wanneer je aan een nieuw project moet beginnen.

En wanneer je met vakantie moet – en hoe.

En welke medicijnen je nodig hebt – en hoeveel – en wanneer.

Enzovoorts.

Want op Aarde weten we niets zeker *totdat het voorbij is*, terwijl alles wat wij doen gevolgen heeft voor later.

Zelfs de beste voorspellers kunnen alleen spreken over *mogelijkheden* voor de toekomst en niet over feiten.

Feiten moet je *afwachten*.

Iedereen op Aarde maakt deel uit van een team dat uit minstens twee personen bestaat. Meestal is een team veel groter, maar twee is het minimum. Van ieder team is er altijd één die niet op Aarde geboren is: de teamleider. Het is zijn taak om zijn teamgenoten op Aarde te begeleiden en over de vorderingen van zijn team in werkbesprekingen met de Directie te rapporteren. Hij heeft voortdurend mentaal contact met zowel degenen die hij begeleidt als met zijn eigen leiders, zodat niets onopgemerkt blijft van wat de teamleden doen of nalaten. Ieder team heeft een speciale werkopdracht. Er zijn teams die zich bezig houden met de ontwikkeling van de verschillende technieken op Aarde, er zijn er die in kunstvormen gespecialiseerd zijn, of in onderhoud en verzorging van de planeet Aarde en er zijn teams die op Aarde leiding moeten geven in de vorm van onderricht en begeleiding.

Het is allemaal schitterend georganiseerd en het zou lopen als een trein, ware het niet dat de teamleden die op Aarde rondlopen volkomen vergeten zijn hoe het allemaal zit – en vervolgens maar wat aanklooien of zich te pletter vervelen. Uit die verveling is de behoefte ontstaan om 'de tijd te doden'... waarbij beroepsport dan nog de minst dodelijke vorm is.

Zo zitten we hier op Aarde dan 'groot en niet wijs' te zijn. Hoeveel je ook leert, hoe gelukkig je leven ook verloopt of hoe fantastisch je ook functioneert op welk hoog niveau dan ook: zonder bewust contact met je teamleider maak je voornamelijk fouten. Dat komt uitsluitend

doordat wij hier, in deze Aardedimensie, geen overzicht kunnen hebben in oorzaak en gevolg, terwijl we er wel een grote rol in spelen.

Het is ook de reden waarom de teamleiders nooit geboren worden: ze zouden onmiddellijk dit overzicht verliezen en geen invloed kunnen uitoefenen op de leden van hun team, zelfs niet wanneer ze hun eigen levensweg zuiver zouden houden.

Wij missen namelijk het inzicht in het functioneren van de vierde dimensie: het ruimtelijk inzicht in het gegeven:

[Plaats + tijd + ruimte + oorzaak + gevolg] = nu = eeuwigheid

Dit gegeven kunnen we op Aarde ervaren wanneer we bij voorbeeld in een auto op weg zijn naar een bestemming waar we al heel vaak naartoe gegaan zijn. We bevinden ons dan in een kleine ruimte die snel van plaats verandert en doordat we met onze aandacht niet bij de snelheid of de voortbeweging zijn, bestaan die voor ons niet. We rijden dan als het ware op de 'automatische piloot' en merken daardoor ook het verstrijken van de tijd niet. Bij aankomst lijkt het ons dat we veel korter onderweg zijn geweest dan de klok aangeeft: de tijd heeft voor ons niet bestaan.

Wanneer tijd niet bestaat, voortbeweging niet wordt waargenomen en wij met onze aandacht niet bij routinehandelingen zijn, leven we in één moment: nu. En het voortdurende 'nu' is eeuwigheid.

Ooit, wanneer we hier niet alleen de rommel opgeruimd zullen hebben, maar ook de juiste manier van leven zullen toepassen, zullen we in eeuwigheid leven. Dat betekent niet dat we niet meer zullen sterven, maar dat we na een vervuld bestaan in deze dimensie naar Huis geroepen worden en verbaasd uitroepen: 'Nu al? Het lijkt of ik nog maar net ben weggegaan!'

Maar nu is het nog niet zo ver.

Luisteren en gehoorzamen

Wij zijn geboren met alle mentale en fysieke mogelijkheden die nodig zijn om op de juiste manier te leven. Onze teamleider – de Begeleider – bevindt zich weliswaar in een andere dimensie, maar wij hebben een ingebouwde ontvanger waarmee we zijn adviezen kunnen opvangen. Allemaal, zonder uitzondering. Dat bijna niemand die ontvanger gebruikt komt doordat het ons niet geleerd is: al in een heel vroeg stadium van de menselijke geschiedenis is men begonnen met het Luisteren eerst aan priesters over te laten en vervolgens totaal te vergeten dat het ooit bestaan heeft.

Ook de geestelijken van vandaag Luisteren niet. Wanneer die zeggen dat ze de wil van God kennen dan liegen ze: op z'n best concluderen ze dat aan de hand van geschriften die soms meer dan twintig eeuwen geleden ontstaan zijn en absoluut niet betrouwbaar zijn.

De bereidheid van mensen om alles te geloven wat onbegrijpelijk is, oud is, gedrukt staat of met luide stem verkondigd wordt, is verbijsterend. Iedereen is voortdurend bereid zijn eigen verstand uit te schakelen wanneer hem nadrukkelijk verteld wordt hoe hij moet denken – en als hij iets niet begrijpt, de euvle moed heeft om vragen te stellen en dan als antwoord krijgt dat 'het nu eenmaal zo is' ... dan accepteert hij dat!

Er is niet één godsdienst of filosofie die gebaseerd is op Weten en Luisteren – ze zijn allemaal gebaseerd op ideeën van denkers die weliswaar soms zeer wijze gedachten vastlegden, maar niets zeker wisten. Daardoor konden ze niet meer doen dan hun gedachten en adviezen publiceren... en die zijn tijdgebonden.

Wat honderd jaar geleden wijsheid was, kan nu onzin zijn en omgekeerd zou wat nu wijsheid is, een paar eeuwen geleden de doodstraf tot gevolg gehad hebben.

Slechts de Waarheid is altijd waar en de werkelijkheid is altijd echt – ook wanneer Waarheid en werkelijkheid niet doorgrond worden.

Nu is de tijd gekomen waarin wij de nieuwe weg kunnen inslaan om ook mentaal en spiritueel volwassen te worden: accepteren dat wij leiding nodig hebben. Niet de leiding van mensen die door mensen opgeleid zijn, hoe goed en oprecht hun bedoelingen soms ook mogen zijn. Het gaat om de leiding van onze teamleiders vanuit die andere dimensie, die ‘hemel’ genoemd wordt: de plaats waar ook wij oorspronkelijk vandaan komen en waar wij weer naar terugkeren wanneer we onze taak op Aarde volbracht hebben.

Waarschuwing

Voordat je besluit te gaan Luisteren moet je goed beseffen dat de ‘antenne’ die je daarvoor activeert uitsluitend reageert op de essentiële zuiverheid (of het gebrek daaraan) van jouw eigen intenties. In de niet-aardse dimensies bevinden zich namelijk niet alleen ‘engelen’, maar ook ‘duivels’. En net als op Aarde is het ook daar: soort zoekt soort.

Essentiële zuiverheid houdt in dat die zuiverheid niet gespeeld kan worden. Je kunt jezelf wijsmaken dat je eerlijk bent, je kunt je door een ander laten vertellen dat je oprecht bent – maar wat jij of een ander ook van jou gelooft – de werkelijkheid past zich daaraan niet aan. Motieven veranderen niet van kwaliteit door de mening van jou of een ander. Motieven veranderen van kwaliteit door inzicht – en inzicht ontstaat door bewustwording.

Wie leert Luisteren moet zich bewust zijn van zijn eigen motieven om dat te doen: ben je oprecht van plan nu eindelijk je leven te leiden zoals het de bedoeling is – of hoop je op gratis informatie, bijvoorbeeld over de toekomst?

Wie denkt het Luisteren voor iets anders te kunnen gebruiken dan om zelf inzetbaar te worden voor zijn ‘teamleider’ – de Begeleiding – kan beter een cursus waarzeggen gaan volgen.

Luisteren vanuit eigenbelang is misbruik en kan vreselijke gevolgen hebben:

iemand die luistert ontwikkelt ‘vanzelf’ ook charisma. En een charismatisch persoon met zelfzucht is een machtswellusteling.

Wie het Luisteren misbruikt, wordt niet gestraft:

Hij wordt vergeten.

Dat wil zeggen dat de Begeleiding geen aandacht meer aan hem besteedt. Het betekent niet dat hij zijn ‘antenne’ niet meer kan gebruiken. Hij kan vragen stellen, antwoorden horen en informatie krijgen, bijna net als degenen die wèl zuivere bedoelingen hebben en met vallen en opstaan de Weg naar het Licht volgen.

Het verschil zit in de kwaliteit van de antwoorden: wie streeft naar zuiverheid krijgt informatie die gericht is op spirituele groei; wie streeft naar macht krijgt informatie die gericht is op eigenbelang.

Hij wordt een soort goochelaar: het lijkt heel wat, maar niets is echt.

Troost

Hoe kun je nu zeker weten dat je eigen bedoelingen zuiver zijn? Wij leven immers in een dimensie waarin bijna alles zodanig getoetst wordt aan het oordeel van anderen, dat wij niet meer goed naar onszelf kunnen kijken. Wanneer we dat proberen, kijken we steeds als het ware door de ogen van onze ouders, buren, vrienden, werkgever en wie we er nog maar meer van verdenken over ons te oordelen.

Omdat dit werkelijk niet zomaar opzij gezet kan worden, krijgt iedereen die zich – om welke reden dan ook – door het Luisteren aangetrokken voelt een flinke periode waarin de striktheid niet toegepast wordt.

Zolang je nog niet in staat bent om jezelf te zien zoals je werkelijk bent, worden al je fouten je vergeven. Ze worden je wel getoond, zodat je ervan kunt leren.

Het is daarmee zoals wijzelf met onze kinderen omgaan: als een kleutertje eens jukt is dat niet erg, maar we vertellen het kind wel hoe het zit met waarheid en leugen. Als een tiener liegt is dat erg, want hij heeft die lessen al gehad en begrepen – maar we wijzen hem er toch nog een keer op.

Als een volwassene liegt dan vertrouwen wij hem niet meer en vermijden we zijn gezelschap.